

Søndagsgudstjenesten – den ugentlige praksis. Af Marie Holm, sognepræst

Der er ikke altid tid og overskud til den daglige bønpraksis i et moderne travlt liv. Men så er der heldigvis altid mulighed for at gå til gudstjeneste hver eneste søndag. Her er rummet skabt til ro og fordybelse, som det kan være svært at finde i sit hjem, hvor dagligdagens pligter har det med at distrahere.

Ud over det fysiske rum, så åbner gudstjenesten et åndeligt rum for kirkegængerne. Forløbet er genkendeligt, og hvis man først finder ind i de forskellige led, så kan man efterhånden nå ind til en dyb hvile deri. Gudstjenesterummet skaber også en særlig fred, fordi der ikke kræves nogen personlige præstationer, hvilket i stedet giver plads til refleksion, personlige bønner og måske endda også en oplevelse af guds nærvær.

Det kan ske under hele forløbet, men måske særligt under prædikenen, hvor man kan føle sig specielt tiltalt af udlægningen af dagens tekst. Det kan ske under nadveren, hvor det fysiske møde med Kristus i brød og vin kan åbne op for mere underbevidste følelser. Det kan også ske under salmesangen, hvor en bestemt linje eller et bestemt ord pludselig springer ind i ens indre og giver genklang i sjælen.

En anden del af gudstjenestens væsen er fællesskabet med de andre kirkegængere. Nogle gange kendte – andre gange ukendte. Mange veksler man ikke et eneste ord med ud over måske goddag, farvel eller god søndag. Men det ændrer ikke på vigtigheden af, at man har været sammen med andre, der også finder dyb mening og glæde i at deltage i den ugentlige søndagshøjmesse eller fromesse.

Der kan selvfølgelig også være forstyrrelser i løbet af en gudstjeneste. De kan komme enten fra én selv eller fra andre. Der kan være søndage, hvor det er umuligt at finde ro – måske er det det indre, der spørger med angst, tvivl eller gudsforladthed. Måske er det det ydre, der irriterer. Det kan være uforståelige prædikener, umuligt salmevalg eller måske et stort dåbselskab med masser af snakkesalige børn og voksne ditto.

Fælles for det hele gælder det, at det var det, som Helligånden havde at give den søndag. Og forstod man ikke helt, hvad Helligånden mente, så er der jo heldigvis en ny søndag ugen efter, hvor man kan prøve igen. Søndagsgudstjenesten fejres kontinuerligt år efter år – også når den enkelte ikke har mulighed for at deltage. Man ved, at andre er samlet om Kristus om søndagen – og bare tanken om det kan man finde ro i, fordi man ved at noget af det vigtigste i ens eget liv, er i andres gode hænder.